

ПРОПОВЕД НА ВЕЛИКИ ПЕТЪК

2 април (20 март, ст. ст.) 2010 г.

Велики петък... Бог е мъртъв. Нима се е сбъднал уродливият блян на падналите духове и на техните слуги сред човешкия род? Нима безсмислието демонично тържествува над смисъла, дяволът — над човека, смъртта над живота? Не. Напразно ликуват богоборците! Заслепени от самоизмамата, че виждат ясно и разсъждават правилно, те не ще узнаят, че в своя предсмъртен гърч смъртта става лоно на живота! Не ще разберат, че Бог умря на кръста, за да избави човека от обятията на смъртта. Не ще проумеят, че Христовото поражение на Велики петък е по-могъщо от всички човешки победи взети заедно. Защото всички човешки победи са поразени и ще бъдат поразени от смъртта; единствено Христовото поражение на Велики петък порази и победи самата смърт. И все пак кой дава още живот на смъртта, кой още храни смъртта? Тъкмо тези, които вярват, че Бог е мъртъв, които продължават да искат за Христа Велики петък без Пасха, да жадуват за Неговата смърт без Възкресение. Тия горди нещастници драговошно стават роби на смъртта. Защото в името на човекобога, на самодостатъчния самообожествил се човек те се опитват да убият всичко божествено в човека, а в този свой порив неизбежно убиват и всичко човешко в човека. Да можеха да прогледнат и да видят, че в тоя си устрем те себе си убиват, стават храна на смъртта и чрез тях смъртта все още живее до пълното ѝ поражение, до окончателната нейна гибел в края на времената.

Отколе се е втурнал човекът да вае от самия себе си идол — самоистукан, на който да се кланя! В налудната си богоборна дързост човекът вярва, че само „смъртта“ на Бога може да вдъхне пълнокръвен живот на този идол. И ето човекът с демонска злоба воюва срещу Христа, неистово се стреми да превърне целия океан от време в нескончаем велики петък за Христа, безумно се сили да не остави и едно кътче за Него в необозримата шир на пространството. Несметно множество богоборци, лъжеучители, лъжепророци, велможи и силни на този свят служители на човекобога-идол и явно или прикрито воюва срещу Христа. Да, явно или прикрито, защото редом с откритите богомразци мнозина са тия, които не отричат Христос, напротив, наглед Го проповядват, ала скришом Го отбутват встрани, за да не им пречи да живеят според стихииите на този свят, или пък нагло се стремят направят и Него служител на човека-самоистукан. И как боли, когато сред тази тъмна рат съзираш и мнозина първосвещеници и свещеници, които се зоват Христови, говорят за Христа, а с делата си Го пъдят от себе си, пъдят Го от храма и от душите на тия малките, които вярват в Него. Как боли, когато виждаме

църковни сановници да затварят дверите на Христовата истина пред хората; нито сами влизат, нито влизащите пускат да влязат (ср. Мат. 23:13). Кърви от болка сърцето, когато днес пред зора ни новозаветни първосвещеници и свещеници готвят нов велики петък за Христа и Неговата Църква; когато виждаме не Христос да гони търговците от Божия дом, а търговци да гонят Христа от Неговия храм; когато пред очите ни терзаят, разпъват, продават, подменят Тялото Христово — Неговата света и непорочна Църква. Нима светът устремно се приближава към своя сетен велики петък?

Не се пада нам да знаем времената или годините, които Бог е положил в Своя власт (ср. Деян. 1:7). Но да не се боим. Защото само капка смисъл от Христовия Велики петък може да пръсне в миг призрачната сила на Христовите неприятели. Така е, понеже кротостта на Богочовека е по-силна от човешката ярост, любовта Му е по-крепка от човешката злоба и смирението Му е по-могъщо от човешката гордост. Хомеци се мъчат да изтрият Божия лик от душите си, а ето, че Христос Бог дава сила на Своя лик, изписан и върху дърво и той чудотвори и осиява ликовете на тия, които с искрена и топла вяра го почитат. Щом слепи станат водачи на слепите, Господ дарява водачество и на безвестни люде, на младенци и сиромаси. Щом човешките езици занемаят от неверие, и костите на праведните гръмовно благовестят Божията истина. Една човешка личност, оживяла в Христа, един христолик човек, един малък христос по благодат е по-могъщ от безчет несретни слуги на дявола и смъртта с цялата им неистова злоба. Лъчът на Христовата победа пронизва мрака на днешния ден, на този век, на целия скоропреходен свят. Затова днес Църквата възпява със скръбно благоговение, но в същото време и със светла надежда:

Покланяме се на Твоите страдания, Христе;
Покланяме се на Твоите страдания, Христе;
Покланяме се на Твоите страдания, Христе;
Покажи ни и славното Си възкресение! Амин.